

ஐ“விதா கலகலப்பானவள். 'கடிக' கதகைகளிலே கட்டிக் காரி.

'நித்தியா அக்கா?

'ம்ம்...'

'அதுகள் ஒண்டயும் இன்னும் காணம்?'

'ம்ம்...'

'அவையவைக்கு எது சரியோ, அதைச் செய்யினம்...'

'அப்ப நீங்களும் சிரி எண்டுறியளே? overtime எண்டு போய்க் கக்கேக்குதுகள். அது அவனாப் பாத்துக் கொடுக்கிறது. 'இன்றவே'லிலும் நிண்டு வட்டுகினம். பத்தே முக்காலுக்கு கழுவலாம் எண்டு இருந்தாலும், பதினொரு மணிக் கும் கழுவாமல் நிண்டு வலே சய்யினமாம்...இதுகளை வசைச்சுத்தானே அவங்கள் எங்களமை மட்டமாக நினகை கிறாங்கள். காசெண்டால் வாய்பை பிளப்பம் எண்டு நினசைச்சுத்தானே, இந்தத் தொழிற் சாலையின் அடிப்படவை வசதிகளைக் கட்ட கவனிக் காமல் எங்களமை வாட்டுறாங்கள்...இது விளங்காதே அக்கா?'

'காசிருந்தா எல்லாத்தயும் வாங்கலாம் எண்டு அதுகள் நினகைக்குதுகள். நாங்கள் இப்பிடிச் சொன்னால் பொறாமையில் கதகைக்கிறம் எண்டுதான் அவை விளங்கிக் கொள்ளுவினம்.'

'அவமானமா இல்லை?'

'எதுதான் அவமானம் இல்லை? நாட்டை விட்டு வந்ததே முதலில் அவமானம். இவர் சொல்லுறவர். தாங்கள் வந்த புதிதில் பெரும்பாலும் இந்தத் தொழிற் சாலகைளில்

'அழாத நித்தியா. நீ இப்பிடி அழாதால், பிள்ளையள் எழும்பி விடுவாங்கள். இந்தக் கிலிசுகடேுகளான அதுகளும் பார்க்க நரேந்தால்...மாதலில் என்ன நடந்தது என்று விஷயத்தை எனக்குச் சொல்லும். துக்கத்தை இன்னொருத்தருக்குச் சொல்லுறதால் மனப்பாரம் குறையுமல்லவோ...' தவேசுரு கடுஞ்சும் பாவனையில் சொன்னார்.

விக் கல்களும் கிடையில் நித்தியா நடந்ததைச் சொல்லி முடித்தாள். அவளுடைய முகத்தில், வதேனையும் சோகமும் பரவி இருந்தன. அவர் பதில் ஏதும் பசோது, சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். அவருடைய மெளனம் அவளுக்கு எரிச்சல் ஊட்டியது.

'நீங்கள் இப்பிடி இருந்தால் என்ன அர்த்தம்? போலிஸுக்கு உடன் போன் செய்யுங்களே!'

'இல்லை, நித்தியா...யோசிப்பம்...'

'என்ன இல்லை? என்ன யோசிக்கிறது? என் மலே பியர் ஊத்தியிருக்கிறாங்கள். வழிமறிச்சு வம்பு செய்திருக்கிறாங்கள். கையைப் பிடிச்சு மானபங்கப் படுத்தாத குறை...எளிய நாய்கள். என் ரை வதேனையை அறியாமல், இங்கை இருந்து இல்லை நித்தியா என்று இழுக்கிறியள்' என வடுபித்தாள் நித்தியா.

அவளுடைய ஆத்திரங்களும் சோகங்களும் சப்டான சொற்களாக வடுளிவந்து கரையட்டும் என்று நினதைத் தவரபை போல அமதை காத் தார்.

'நீங்க பசோம இருந்தா என்ன அர்த்தம்?'

'நித்தியா, மாதலிலை பதட்டப் படாதையும்.' ஆத்திரக் காரணுக்குப் புத்தி மட்டம்' எண்டு தடுரியாமலே சொல்லி வசை சிருக்கிறாங்கள்...அவங்கள் உசாரிலை முஸ்பாத் தியாகவும் செய்திருக்கலாம் அல்லவோ? அவங்கட சயிடட்டில இருந்தும் யோசிக்க வணும்...'

Written by - இ. தியாகலிங்கம் -

Thursday, 12 June 2014 18:57 - Last Updated Monday, 29 September 2014 21:29

நடமைமுறைப்படுத்துவதிலுள்ள இந்த சிக்கல்களை அவர் தினமும் அநுபவித்து வருகின்றார். இந்த சிக்கல்களே அவற்றின் மீ தான ஈடுபாட்டினை தீ விரப்படுத்துவதாகவும் அவர் உணரலானார்.

தவேகூறு எழுந்து, யன்னலதைத் திறந்து, பின் அதை மலே தள்ளிவிட்டு, காற்று உள்ளே தாராளமாகப் புகுவதற்கு வசதி செய்தார். காற்றின் சுகமான பரப்பல். அது அவர் மனசுக்கு இதம் அளித்தது. சோபாவில் அமர்ந்து, இலசோக கண்களை மட்டிக்கொண்டார்.

'நித்தியா அவமானப்பட்டாள். அவள் மனசிலே ஆழமான காயம். அதற்குப் பரிகாரம்? போலிஸ் நடவடிக்கையினால், அவளுடைய மனக் காயங்களுக்கு ஒளடதம் அளித்துவிட முடியுமா? போலிஸ் நடவடிக்கையினால், நித்தியாவின் மனக் காயம் அளவாக்குகட்டு விளைவித்தவர்களுக்கு, மனக் காயங்கள் ஏற்படுத்த முடியுமா?' 'கண்ணாக்குக் கண்' என்கின்ற பகவையெறியினால் மானிட குலத்திற்கு நன்மையுண்டா? அன்பு வழியின் அற்புதங்களை ஏற்றுக் கொள்ள ஏன் மனிதகுலம் தயக்கங் காட்டுகிறது? காந்தியம் இன்றைய காலகட்டத்திற்குப் பொருந்தாத மார்க்கமா?'

'காந்திக்கு நீங்கள் தான் மறுவாழ்வு அளிக்கப் போகிறீர்களா?...வாறுங்களோ, சாப்பிடுவம்..'

தவேகூறு திடுக்கூற்று விழித்தார். நித்தியாவின் முகத்திலே கோபம் சற்றே வடிந்திருந்தது, அவருக்கு நிம்மதியதைத் தந்தது.

சாப்பிட்டு முடித்ததும் இருவரும் படுக்கை அறைக்குச் சென்று படுத்துக்கொண்டனர். மீண்டும் அவளுடன் பச்சைக்கொடுத்து, அவளுடைய மனக் காயங்களை ஆழப்படுத்த விரும்பவில்லை. தடுக்கம் கடவாள் படத்தை அற்புத மரந்து. எத்தனையோ மனிதர்களுடைய மனக் காயங்களை அதுவே சுகப்படுத்துகிறது. இப்படியே நினைத்துக் கொண்டு, தவேகூறு சீக்கிரமே தடுக்கத்தில் ஐக்கியமானார்.

ஆனால், நித்தியாவாக்குத் தடுக்கம் வரவில்லை. எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களிலே தவேகூறு காந்தியக் கொள்கைகளை அவளுக்கு விளக்கியிருக்கிறார். அந்தக் கொள்கையின் பால் அவளுக்கு இன்னும் ஈர்ப்பு ஏற்படவில்லை. அது நடமைமுறைக்கு உதவாத பத்தாம் பசலிப் போக்கு என்றே அவள் கருதினாள். இருந்தாலும், யாழ்ப்பாண கலாசாரத்திலே வளர்ந்த அவள், கணவனுடைய கொள்கைகளை எதிர்த்து முன்பைப்பாக

Written by - இ. தியாகலிங்கம் -

Thursday, 12 June 2014 18:57 - Last Updated Monday, 29 September 2014 21:29

'கிணத்துக்குள்ள விழுவன்' எண்டு அடம்பிடிச்சா நான் என்ன சயெயிறுது? நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் போட்டன். இனி உன் ரை இஷ்டம். காலமை வலேகைக்கு போகவேணும். கொஞ்சம் நித்திரை கொள்ளுவம்...' உரையாடலதைத் தொடர் விரும்பாதவர் போல, மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்துதார். மறுகணமே அவர் நித்திரையாகி விட்டார். அவள் எதோ தீர்மானத்துக்கு வந்தவளாக, 'அலாம்' மணிக்கட்டை சரி சயெத்து வதைத்துக் கண்களை மூடினாள்.

காலையில் 'அலாம்' மணி கிணுகிணுத்தது. இருவரும் விழித்தார்கள்.

தவேகூர் காலகைக் கடனை மூடித்து வருவதற்கிடையில் நித்தியா தனீர் தயாரித்துக் காத்திருந்தாள். சூடும் தனீர் இதமாக இருந்தது. அவள் முகத்தில் அமை நிலவுவதாக எண்ணினார். வலேகைக்குப் புறப்பட்டார். அவள் எதுவும் பசேவில்லை.

வலேகைக்குச் செல்லும் போது நித்தியாயினி பற்றி அக்கறையுடன் நினைத்துக் கொண்டார். 'அவள் சராசரி மனுஷ'. பல ஆசைக் கனவுகளைச் சும்னது இந்த நாட்டுக்கு வந்தவள். அந்தக் கனவுகளிலே புகலிட நாட்டிலே எதிர் நோக்க வேண்டிய பிரச்சனைகளுக்கு இடமில்லை. பாவம். மெது மெதுவாத தானே புதிய நிலவரங்களைப் படிக்க வேணும். காரிலே வலேகைக்குப் போனால் பிரச்சனை குறையும். இனியும் ஓத்திப் போடலோது. கதையிலை ஒரு காரை வாங்குவம். வீண் ஆடம்பரம் ஏன் எண்டுதான் நினைச்சன். இப்ப அதுக்குத் தவே வந்திருக்க... 'இவ்வாறான எண்ண அலைகளிலே எற்றுண்டு அவர் நடக்கலானார்.

மாலதி ungdomskole (ஆரம்பப் பாடசாலை)க்குச் சென்று வருகிறாள். அவளுக்கு இன்று பாடசாலை உண்டு. நித்தியா அவளையும் கோகிலாப் பாப்பாவையும் எழுப்பிக் குளிப்பாட்டி வளிக் கிட்டுத்தினாள்.

அவளும் புறப்பட்டத் தயாரானாள்.

வெங்கடசே"க்கப் போன் பண்ணி விடயுத்தை சொன்னாள். அவன் பல களே விகளைக் கட்டினாயினும் வருவதற்குச் சம்மதித்தான்.

வெங்கடசே சூணங்காது காரிலே வந்து சரேந்தான். மாலதியிடம் தங்கச்சிப் பாப்பாவைப்

Written by - இ. தியாகலிங்கம் -

Thursday, 12 June 2014 18:57 - Last Updated Monday, 29 September 2014 21:29

பார்க்குமாறு ஏற்பாடு செய்தவின், அவள் காரிலே ஏறிப் புறப்பட்டாள்.

போலிஸ்'ல் ஒன்றரை மணிநேரம் சிலவாகியிருக்கும். அங்கே உருட்டிப் பிரட்டி ஆயிரம் களேவிகள் கடைக்கப்பட்டன. கூற்றப் பத்திரிகையை மூறையாக எழுதி முடித்த போது, அவளுக்குப் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது. அவர் சொல்வதுதான் சரியாக இருக்கும்போது என்கின்ற எண்ணமும் தலதலக்கியது. ஆனாலும், தான் செய்ததுதான் சரியென்கிற நியாயங்கள் அவளை வசீ கரப்படுத்தவும் தவறவில்லை. நித்தியா வீட்டுக்குத் திரும்பினாள். பாப்பா தங்கினாள். மாலதி அயலில் இருந்து விளையாடினாள். வீட்டில் பிரச்சினை இல்லை என்பது அவளுக்கு நிம்மதியைத் தந்தது.

தாயகக் கண்டதும் மாலதி துள்ளினாள்.

'அம்மா, மாமாவோட எங்க போயிட்டீர் வாறீங்க?'

'போலிஸ்'க்கு...!' என்று கஹி நாகக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

'ஏன் போலிஸ்'க்குப் போன?'

'அதடா, என்னதைத் திரெவில கரசைச்சல் பண்ணுகினம்!'

'கரசைச்சல் பண்ணுவய போலிஸ் பிடிப்பினமே?'

'ம்...பிடிப்பினம்..!'

'அம்மா, பசிக் குது School-க்குப் போக்பாக நேரம் போயிட்டீர்!'

Written by - இ. தியாகவிங்கம் -

Thursday, 12 June 2014 18:57 - Last Updated Monday, 29 September 2014 21:29

'இன்றைக்குப் பள்ளிக்கூடம் போகவணேட்டாம். பரவாயில்லை...இஞ்சை இருந்து பபிக்கவணேடும்...சரியே?'

பிள்ளையின் கதையைக் கவனித்து. சாப்பாடும் கொடுக்காதது போன்ற கற்றுக் கொடுக்கும் மனசை வாட்ட, விருவிறுவென்று உணவையும் பரிமாறினாள்.

தவேகூர் வலையாள் வந்து குளித்துவிட்டு, ஹோலுக்குள் வந்தபோது, மாலதி ஏதோ வரவந்து கொண்டிருந்தாள்.

'என்ன ஆள் மும்முரமாகச் செய்யுது?' என்கின்ற ஆவலுடன் தவேகூர் எட்டிப் பார்த்தார். இரண்டு ஆள்களைப் போல மாலதி கீறிக் கொண்டிருந்தாள். தந்தை தான் கீறியதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்த மாலதி, அவரைப் பார்த்து சிரித்தாள்.

'என்னம்மா, இந்தப் படம்?'

'போலிஸாரைக் கீறிப் பார்க்கிறேன்.'

'ஏன்? போலிஸ் எண்டா உனக்கு விருப்பமோ?'

'அம்மா போலிஸ்'க்குப் போனவதானே?' தவேகூர்வின் மனசிலே சம்மட்டி அபிவிழந்து ததுபோல! மாலதி கவனிக்காதவாறு சமாளித்துக் கொண்டார்.

'யாரோட போனவ?'

'மாமாவோட...'

